

Asia C-251/05

Talacre Beach Caravan Sales Ltd

vastaan

Commissioners of Customs & Excise

(Court of Appealin (England & Wales) (Civil Division) esittämä ennakkoratkaisupyyntö)

Kuudes arvonlisäverodirektiivi – 28 artikla – Vapautus, johon liittyy maksetun veron palauttaminen – Sellaisten nollaverokannan mukaan verotettavien tavaroiden myynti, jotka on varustettu normaalin verokannan mukaan verotettavilla tavaroilla – Kiinteästi pysäköitävät asuntovaunut – Yksi luovutus

Julkisasiamies J. Kokottin ratkaisuehdotus 4.5.2006

Yhteisöjen tuomioistuimen tuomio (ensimmäinen jaosto) 6.7.2006

Tuomion tiivistelmä

Verotus – Jäsenvaltioiden lainsäädännön yhdenmukaistaminen – Liikevaihtoverot – Yhteinen arvonlisäverojärjestelmä – Jäsenvaltioilla oleva mahdollisuus pitää voimassa vapautuksia, joihin liittyy edeltävässä vaiheessa maksetun veron palauttaminen

(Neuvoston direktiivin 77/388 28 artiklan 2 kohdan a alakohta)

Se seikka, että tietyt tavarat luovutetaan yhtenä luovutuksena, joka sisältää yhtäältä pääasiallisen tavarat, jonka osalta jäsenvaltion lainsäädännössä on säädetty sellaisesta jäsenvaltioiden liikevaihtoverolainsäädännön yhdenmukaistamisesta annetun kuudennen direktiivin 77/388, sellaisena kuin se on muutettuna yhteisen arvonlisäverojärjestelmän täydentämisestä ja direktiivin 77/388 muuttamisesta annetulla direktiivillä 92/77 (ALV-kantojen lähentäminen), 28 artiklan 2 kohdan a alakohdan mukaisesta vapautuksesta, johon liittyy maksetun veron palauttaminen, ja toisaalta tavaroita, joiden on mainituissa lainsäädännössä säädetty jäävän kyseisen vapautuksen soveltamisalan ulkopuolelle, ei estä kyseessä olevaa jäsenvaltiota perimästä yleisen verokannan mukaista arvonlisäveroa vapautuksen soveltamisalan ulkopuolelle kuuluvien tavaroiden luovutuksesta.

Vaikka yhden luovutuksen verotusta koskevasta oikeuskäytännöstä kyllä ilmenee, että tällaiseen luovutukseen sovelletaan lähtökohtaisesti yhtä ainoaa arvonlisäverokantaa, siinä ei kuitenkaan kielletä kyseisen luovutuksen eri osatekijöiden verottamista erikseen, silloin kun ainoastaan tällainen verotus täyttää edellytykset, joiden täyttymistä kuudennen direktiivin 28 artiklan 2 kohdan a alakohdassa vaaditaan, jotta vapautusta, johon liittyy maksetun veron palauttaminen, voidaan soveltaa.

(ks. 24 ja 27 kohta sekä tuomiolauselma)

YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO (ensimmäinen jaosto)

6 päivänä heinäkuuta 2006 (*)

Kuudes arvonlisäverodirektiivi – 28 artikla – Vapautus, johon liittyy maksetun veron palauttaminen – Sellaisten nollaverokannan mukaan verotettavien tavaroiden myynti, jotka on varustettu normaalin verokannan mukaan verotettavilla tavaroilla – Kiinteästi pysäköitävät asuntovaunut – Yksi luovutus

Asiassa C-251/05,

jossa on kyse EY 234 artiklaan perustuvasta ennakkoratkaisupyyntöstä, jonka Court of Appeal (England & Wales) (Civil Division) (Yhdistynyt kuningaskunta) on esittänyt 21.7.2004 tekemällään päätöksellä, joka on saapunut yhteisöjen tuomioistuimeen 14.6.2005, saadakseen ennakkoratkaisun asiassa

Talacre Beach Caravan Sales Ltd

vastaa

Commissioners of Customs & Excise,

YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIN (ensimmäinen jaosto),

toimien kokoonpanossa: jaoston puheenjohtaja P. Jann sekä tuomarit K. Schiemann, N. Colneric, M. Ilešić (esittelevä tuomari) ja E. Levits,

julkisasiamies: J. Kokott,

kirjaaja: johtava hallintovirkamies L. Hewlett,

ottaen huomioon kirjallisessa käsittelyssä ja 6.4.2006 pidetyssä istunnossa esitetyn,

ottaen huomioon huomautukset, jotka sille ovat esittäneet

– Talacre Beach Caravan Sales Ltd, edustajinaan R. Cordara, QC, barrister A. Hitchmough ja solicitor B. Goren,

– Yhdistyneen kuningaskunnan hallitus, asiamiehinnään C. White ja T. Harris, avustajanaan R. Anderson, QC,

– Euroopan yhteisöjen komissio, asiamiehenään R. Lyal,

kuultuaan julkisasiamiehen 4.5.2006 pidetyssä istunnossa esittämän ratkaisuehdotuksen,

on antanut seuraavan

tuomion

1 Ennakkoratkaisupyyntö koskee jäsenvaltioiden liikevaihtoverolainsäädännön yhdenmukaistamisesta ? yhteinen arvonlisäverojärjestelmä: yhdenmukainen määräytymisperuste ? 17 päivänä toukokuuta 1977 annetun kuudennen neuvoston direktiivin 77/388/ETY (EYVL L 145, s. 1), sellaisena kuin se on muutettuna yhteisen arvonlisäverojärjestelmän täydentämisestä ja direktiivin 77/388/ETY muuttamisesta 19 päivänä lokakuuta 1992 annetulla neuvoston direktiivillä

92/77/ETY (ALV-kantojen lähentäminen) (EYVL L 316, s. 1; jäljempänä kuudes direktiivi), 28 artiklan 2 kohdan a alakohdan tulkintaa.

2 Tämä pyyntö on esitetty oikeudenkäynnissä, jossa vastakkain ovat Talacre Beach Caravan Sales Ltd (jäljempänä Talacre) ja Commissioners of Customs and Excise (jäljempänä Commissioners), jolla on toimivalta kantaa arvonlisävero, ja joka koskee sellaisen vapautuksen soveltamista, johon liittyy maksetun veron palauttaminen.

Pääasia ja ennakkoratkaisukysymys

3 Talacre harjoittaa Yhdistyneessä kuningaskunnassa lomakylätoimintaa kiinteästi pysäköitäviä asuntovaunuja varten. Se saa tuloja muun muassa varusteltujen asuntovaunujen myynnistä, vaunupaikkojen vuokrauksesta ja kiinteästi pysäköitävien asuntovaunujen omistajien käytettäväksi tarjoamistaan laitteista.

4 Talacren myymät varustellut asuntovaunut sisältävät yleensä kylpyhuoneen, lattianpäällysteet, verhotangot, verhot, astiakaapit, keittiön kodinkoneineen, penkit, ruokapöydät, tuolit, jakkarat, sohvapöydät, peilit, vaatekomerot, sängyt ja patjat.

5 Asuntovaunujen valmistaja ilmoittaa Talacrelle lähettämissään laskuissa erikseen asuntovaunun hinnan ilman arvonlisäveroa ja sisustuksen hinnan lisättynä yleisen verokannan suuruisella arvonlisäverolla.

6 Talacre katsoo kuitenkin, että asuntovaunun ja sen sisustuksen myynti muodostaa yhden erottamattoman luovutuksen, johon on täten sovellettava ainoastaan yhtä verokantaa eli verokantaa, jota sovelletaan pääasiasialliseen osatekijään eli itse asuntovaunuun. Sen mukaan asiassa sovellettava ainoa verokanta on nollaverokanta, sillä Yhdistyneessä kuningaskunnassa noudatettavan lainsäädännön mukaisesti Talacren toimittaman kaltaisiin asuntovaunuihin sovelletaan kyseistä verokantaa.

7 Arvonlisäverolain (Value Added Tax Act, jäljempänä VAT Act) 30 §:ssä säädetään, että ”tavaroiden luovutusta tai palvelujen suorittamista verotetaan nollaverokannan mukaisesti, – – kun niiden kohteena on tällä hetkellä liitteessä 8 mainitut tavarat tai palvelut – –”. Mainitussa liitteessä 8 olevassa ryhmässä 9 mainitaan ”asuntovaunut, jotka ylittävät sellaisten perävaunujen hyväksytyt mitat, joita vedetään yleisillä teillä moottoriajoneuvolla, jonka kuormaamaton paino on alle 2 030 kiloa”.

8 Asiassa ei ole riitautettu sitä, että nollaverokanta rinnastuu kuudennen direktiivin 28 artiklan 2 kohdassa tarkoitettuun vapautukseen, johon liittyy maksetun veron palauttaminen. Mainitussa kohdassa säädetään seuraavaa:

”Sen estämättä, mitä 12 artiklan 3 kohdassa säädetään, jäljempänä olevia säännöksiä sovelletaan 28 I artiklassa tarkoitettuna siirtymä kautena.

a) Sellaiset vapautukset, joihin liittyy edeltävässä vaiheessa maksetun veron palauttaminen ja 12 artiklan 3 kohdassa määrättyä alennettujen verokantojen vähimmäisverokantaa alhaisemmat alennetut verokannat, joita sovellettiin 1 päivänä tammikuuta 1991 ja jotka ovat yhteisön lainsäädännön mukaiset sekä täyttävät 11 päivänä huhtikuuta 1967 annetun toisen neuvoston direktiivin 17 artiklan viimeisessä luetelmakohdassa tarkoitetut edellytykset, voidaan pysyttää voimassa.

– – ”

9 Vastoin Talacren esittämää näkemystä varusteltujen asuntovaunujen luovutuksen

verotuksesta Commissioners sovelsi nollaverokantaa ainoastaan itse asuntovaunuihin ja normaalia arvonlisäverokantaa sen sisustukseen.

10 Se perusti arviointinsa tältä osin siihen seikkaan, että VAT Actissa nimenomaisesti säädetään, ettei sisustukseen liittyviin varusteisiin sovelleta nollaverokantaa.

11 VAT Actin liitteessä 8 olevan huomautuksen mukaan mainitun liitteen ryhmään 9 eivät kuulu ”muut irtaimet tavarat kuin ne, jotka mainitaan ryhmän 5 kohdassa 3”, eivätkä ”varusteet, jotka liittyvät asumiseen asuntovaunussa tai asuntolaivassa”. VAT Actin 96 §:n mukaan liitettä 8 on tulkittava mainitun huomautuksen mukaisesti.

12 Sekä VAT and Duties Tribunal että High Court of Justice (England & Wales), Chancery Division hylkäsivät Talacren Commissionersin päätöksestä nostaman kanteen. Mainittujen tuomioistuinten mukaan se seikka, että asuntovaunu ja sen sisustus muodostavat yhden ainoan luovutuksen, ei merkitse sitä, että niiden kokonaishintaan olisi sovellettava nollaverokantaa. Talacre valitti asiasta ennakkoratkaisua pyytäneeseen tuomioistuimeen.

13 Tässä tilanteessa Court of Appeal (England & Wales) (Civil Division) päätti lykätä asian käsittelyä ja esittää yhteisöjen tuomioistuimelle seuraavan ennakkoratkaisukysymyksen:

”Kun jäsenvaltio on [kuudennen direktiivin] 28 artiklan 2 kohdan a alakohdan nojalla käyttänyt sille annettua oikeutta poiketa direktiivistä kansallisessa lainsäädännössään siten, että tiettyjen tavaroiden luovutukseen sovelletaan nollaverokantaa, mutta samassa lainsäädännössä on määritelty tavarat, joihin ei sovelleta nollaverokantaa (’poissuljetut tavarat’), estääkö se, että tavarat luovutetaan yhdessä (eli luovutukseen sisältyy poissuljettuja tavaroita), jäsenvaltiota perimästä yleisen verokannan mukaista arvonlisäveroa poissuljettujen tavaroiden luovutuksesta?”

Ennakkoratkaisukysymyksen arviointi

14 Ennakkoratkaisukysymyksellään kansallinen tuomioistuin tiedustelelee pääpiirteissään sitä, että estääkö se seikka, että tietyt tavarat luovutetaan yhtenä luovutuksena, joka sisältää yhtäältä pääasiallisen tavarat, jonka osalta jäsenvaltion lainsäädännössä on säädetty sellaisesta kuudennen direktiivin 28 artiklan 2 kohdan a alakohdan mukaisesta vapautuksesta, johon liittyy maksetun veron palauttaminen, ja toisaalta tavaroita, joiden on mainitussa lainsäädännössä säädetty jäävän kyseisen vapautuksen soveltamisalan ulkopuolelle, kyseessä olevaa jäsenvaltiota perimästä yleisen verokannan mukaista arvonlisäveroa vapautuksen soveltamisalan ulkopuolelle kuuluvien tavaroiden luovutuksesta.

15 Talacren mukaan tähän kysymykseen on vastattava myöntävästi. Se väittää, että jäsenvaltio ei voi missään tapauksessa soveltaa yhteen luovutukseen useita eri verokantoja. Se vetoaa tältä osin seuraaviin tuomioihin: asia 173/88, Henriksen, tuomio 13.7.1989, Kok. 1989 s. 2763; asia C-349/96, CPP, tuomio 25.2.1999, Kok. 1999, s. I-973 ja asia C-34/99, Primback, tuomio 15.5.2001, Kok. 2001, s. I-3833.

16 Yhdistyneen kuningaskunnan hallitus ja Euroopan yhteisöjen komissio riitauttavat tämän väitteen. Ne huomauttavat, että pääasiassa kyseessä olevanlaisissa olosuhteissa sovellettava arvonlisäverokanta liittyy sellaisen kansallisen poikkeuksen käyttöönottamiseen, jonka soveltamisesta jäsenvaltiolla on kuudennen direktiivin 28 artiklan nojalla oikeus eräin edellytyksin päättää. Koska yhdessä näistä edellytyksistä vaaditaan, että mainittu poikkeus oli voimassa 1.1.1991, vapautusta, johon liittyy maksetun veron palauttaminen, ei voida ulottaa kansallisessa lainsäädännössä nimenomaisesti säädettyä pidemmälle.

17 Tältä osin on aluksi todettava, että myöntämällä jäsenvaltioille oikeuden soveltaa

vapautuksia, joihin liittyy maksetun veron palauttaminen, kuudennen direktiivin 28 artiklan 2 kohdalla poiketaan saman direktiivin 12 artiklan 3 kohdasta, jossa säädetään normaalista arvonlisäverokannasta.

18 Kuudennen direktiivin 28 artiklan 2 kohdan a alakohdan sanamuodosta ilmenee, että vapautusten, joihin liittyy maksetun veron palauttaminen, soveltaminen edellyttää useiden edellytysten täyttymistä. Vapautusten on tullut olla voimassa 1.1.1991. Niiden on lisäksi oltava yhteisön lainsäädännön mukaisia ja täytettävä jäsenvaltioiden liikevaihtoverolainsäädännön yhdenmukaistamisesta – yhteisen arvonlisäverojärjestelmän rakenne ja yksityiskohtaiset soveltamissäännöt – 11 päivänä huhtikuuta 1967 annetun toisen neuvoston direktiivin 67/228/ETY (EYVL 1967, 71, s. 1303), joka on nyt kumottu, 17 artiklan viimeisessä luetelmakohdassa tarkoitetut edellytykset, joiden mukaan vapautuksia, joihin liittyy maksetun veron palauttaminen, voitiin ottaa käyttöön ainoastaan tarkkaan määritellyistä sosiaalista etua koskevista syistä kuluttajien hyväksi.

19 Nyt esillä olevassa asiassa ei ole riitautettu sitä, että sikäli kuin VAT Actissa säädetään Talacren toimittaman tyyppisten asuntovaunujen osalta vapautuksesta, johon liittyy maksetun veron palauttaminen, edellä mainitut edellytykset täyttyvät. Asiassa on nimenomaisesti myönnetty, että nollaverokanta oli voimassa 1.1.1991 ja että se otettiin käyttöön sosiaalista etua koskevista syistä.

20 Niin ikään on selvää, että VAT Actissa nimenomaisesti säädetään, että tietyt asuntovaunujen yhteydessä toimitetuista tavaroista eivät kuulu sellaisen vapautuksen piiriin, johon liittyy maksetun veron palauttaminen. Tämän johdosta kuudennen direktiivin 28 artiklan 2 kohdan a alakohdassa mainitut edellytykset – ja erityisesti edellytys, jonka mukaan ainoastaan 1.1.1991 sovelletut vapautukset voidaan pitää voimassa – eivät täyty mainittujen tavaroiden osalta.

21 Täten näihin tavaroihin sovellettavalla vapautuksella, johon liittyy maksetun veron palauttaminen, laajennettaisiin itse asuntovaunujen luovuttamista varten säädetyn vapautuksen soveltamisalaa. Tämän seurauksena tavarat, joiden on kansallisessa lainsäädännössä nimenomaisesti säädetty jäävän vapautuksen ulkopuolelle, olisi kuitenkin vapautettu kuudennen direktiivin 28 artiklan 2 kohdan a alakohdan nojalla.

22 On todettava, että kuudennen direktiivin 28 artiklan 2 kohdan a alakohdan tämänsisältöinen tulkinta olisi vastoin mainitun säännöksen sanamuotoa ja päämäärää, joiden mukaan kyseisessä säännöksessä säädetyn poikkeuksen ulottuvuus rajoittuu siihen, mitä kansallisessa lainsäädännössä nimenomaisesti säädettiin 1.1.1991. Kuten julkisasiamies toteaa ratkaisuehdotuksensa 15 ja 16 kohdassa, kuudennen direktiivin 28 artiklan 2 kohdan a alakohtaa voidaan pitää stand-still-lausekkeena, jolla pyrittiin estämään sosiaalisia ongelmatilanteita, joita saattoi aiheutua sellaisten etujen kumoamisesta, joista säädettiin kansallisessa lainsäädännössä mutta jotka eivät sisältyneet kuudenteen direktiiviin. Tämän päämäärän valossa arvioituna 1.1.1991 voimassa olleiden kansallisten säädösten sisältö on ratkaiseva määritettäessä niiden liiketoimien laajuutta, joiden osalta kuudennessa direktiivissä sallitaan vapautuksen voimassapitäminen siirtymäkauden ajan.

23 Lisäksi kuten yhteisöjen tuomioistuin on useaan otteeseen todennut, kuudennen direktiivin säännöksiä, joissa säädetään poikkeuksista pääperiaatteeseen, jonka mukaan arvonlisäveroa peritään jokaisesta verovelvollisen vastikkeellisesti suorittamasta tavaroiden luovutuksesta tai palvelusta, on tulkittava suppeasti (ks. vastaavasti yhdistetyt asiat C-308/96 ja C-94/97, Madgett ja Baldwin, tuomio 22.10.1998, Kok. 1998, s. I-6229, 34 kohta; asia C-384/01, komissio v. Ranska, tuomio 8.5.2003, Kok. 2003, s. I-4395, 28 kohta; yhdistetyt asiat C-394/04 ja C-395/04, Ygeia, tuomio 1.12.2005, 15 ja 16 kohta, ei vielä julkaistu oikeustapauskokoelmassa ja asia C-280/04, Jyske Finans, tuomio 8.12.2005, 21 kohta, ei vielä julkaistu oikeustapauskokoelmassa). Samasta

syystä myöskään kuudennen direktiivin 28 artiklan 2 kohdan a alakohdassa tarkoitettuja vapautuksia, joihin liittyy maksetun veron palauttaminen, ei voida ulottaa tavaroihin, jotka 1.1.1991 olivat kansallisen lainsäädännön nojalla kyseisen vapautuksen ulkopuolella.

24 Sillä seikalla, että asuntovaunun ja sen sisustuksen luovutus voidaan katsoa yhdeksi luovutukseksi, ei voida horjuttaa tätä päätelmää. Yhden luovutuksen verotusta koskeva oikeuskäytäntö, johon Talacre on vedonnut ja joka mainitaan tämän tuomion 15 kohdassa, ei koske kuudennen direktiivin 28 artiklassa tarkoitettuja vapautuksia, joihin liittyy maksetun veron palauttaminen. Vaikka mainitusta oikeuskäytännöstä kyllä ilmenee, että yhteen luovutukseen sovelletaan lähtökohtaisesti yhtä ainoaa arvonlisäverokantaa, siinä ei kuitenkaan kielletä kyseisen luovutuksen eri osatekijöiden verottamista erikseen, silloin kun ainoastaan tällainen verotus täyttää edellytykset, joiden täyttymistä kuudennen direktiivin 28 artiklan 2 kohdan a alakohdassa vaaditaan, jotta vapautusta, johon liittyy maksetun veron palauttaminen, voidaan soveltaa.

25 Tältä osin – kuten julkisasiamies perustellusti toteaa ratkaisuehdotuksensa 38–40 kohdassa edellä mainitussa asiassa CCP annetun tuomion 27 kohtaan viitaten – ei ole olemassa ehdotonta sääntöä, jonka mukaisesti liiketoimen laajuus määrittellään arvonlisäveron kannalta arvioituna ja täten liiketoimen laajuuden määrittelemisessä on otettava huomioon kaikki olosuhteet ja myös erityinen oikeudellinen asiayhteys. Kun otetaan huomioon kuudennen direktiivin 28 artiklan 2 kohdan a alakohdan sanamuoto ja päämäärä, sellaisina kuin ne on edellä esitetty, mainitun artiklan nojalla sallittua kansallista vapautusta voidaan soveltaa ainoastaan sillä edellytyksellä, että se oli voimassa 1.1.1991 ja että se on kyseisen jäsenvaltion mukaan tarpeen sosiaalista etua koskevista syistä ja koituu kuluttajien hyväksi. Nyt esillä olevassa asiassa Ison-Britannian ja Pohjois-Irlannin yhdistynyt kuningaskunta on katsonut, että ainoastaan itse asuntovaunujen luovutukseen oli syytä säätää sovellettavaksi nollaverokantaa. Se ei ole pitänyt perusteltuna soveltaa mainittua verokantaa myös kyseisten asuntovaunujen sisustuksen luovutukseen.

26 Lopuksi on todettava, että mistään ei voida päätellä, että varusteltujen asuntovaunujen luovutuksen eri osatekijöiden verottaminen erikseen aiheuttaisi ylitsepääsemättömiä vaikeuksia, jotka voisivat vaikuttaa arvonlisäverojärjestelmän asianmukaiseen toimintaan (ks. analogisesti asia C-63/04, Centralan Property, tuomio 15.12.2005, 79 ja 80 kohta, ei vielä julkaistu oikeustapauskokoelmassa).

27 Edellä esitetyillä perusteilla esitettyyn kysymykseen on vastattava siten, että se seikka, että tietyt tavarat luovutetaan yhtenä luovutuksena, joka sisältää yhtäältä pääasiallisen tavarat, jonka osalta jäsenvaltion lainsäädännössä on säädetty sellaisesta kuudennen direktiivin 28 artiklan 2 kohdan a alakohdan mukaisesta vapautuksesta, johon liittyy maksetun veron palauttaminen, ja toisaalta tavaroita, joiden on mainitussa lainsäädännössä säädetty jäävän kyseisen vapautuksen soveltamisalan ulkopuolelle, ei estä kyseessä olevaa jäsenvaltiota perimästä yleisen verokannan mukaista arvonlisäveroa vapautuksen soveltamisalan ulkopuolelle kuuluvien tavaroiden luovutuksesta.

Oikeudenkäyntikulut

28 Pääasian asianosaisten osalta asian käsittely yhteisöjen tuomioistuimessa on välivaihe kansallisessa tuomioistuimessa vireillä olevan asian käsittelyssä, minkä vuoksi kansallisen tuomioistuimen asiana on päättää oikeudenkäyntikulujen korvaamisesta. Oikeudenkäyntikuluja, jotka ovat aiheutuneet muille kuin näille asianosaisille huomautusten esittämisestä yhteisöjen tuomioistuimelle, ei voida määrätä korvattaviksi.

Näillä perusteilla yhteisöjen tuomioistuin (ensimmäinen jaosto) on ratkaissut asian seuraavasti:

Se seikka, että tietyt tavarat luovutetaan yhtenä luovutuksena, joka sisältää yhtäältä pääasiallisen tavarat, jonka osalta jäsenvaltion lainsäädännössä on säädetty sellaisesta jäsenvaltioiden liikevaihtoverolainsäädännön yhdenmukaistamisesta ? yhteinen

arvonlisäverojärjestelmä: yhdenmukainen määräytymisperuste ? 17 päivänä toukokuuta 1977 annetun kuudennen neuvoston direktiivin 77/388/ETY, sellaisena kuin se on muutettuna yhteisen arvonlisäverojärjestelmän täydentämisestä ja direktiivin 77/388/ETY muuttamisesta 19 päivänä lokakuuta 1992 annetulla neuvoston direktiivillä 92/77/ETY (ALV-kantojen lähentäminen), 28 artiklan 2 kohdan a alakohdan mukaisesta vapautuksesta, johon liittyy maksetun veron palauttaminen, ja toisaalta tavaroita, joiden on mainitussa lainsäädännössä säädetty jäävän kyseisen vapautuksen soveltamisalan ulkopuolelle, ei estä kyseessä olevaa jäsenvaltiota perimästä yleisen verokannan mukaista arvonlisäveroa vapautuksen soveltamisalan ulkopuolelle kuuluvien tavaroiden luovutuksesta.

Allekirjoitukset

* Oikeudenkäyntikieli: englanti.